

Afslag på anmodning om udsættelse af sag, jf. forvaltningslovens § 21

Fundet det beklageligt, at Sikringsstyrelsen i en sag - hvor styrelsen havde afslået en anmodning om (yderligere) udsættelse af sagen, jf. forvaltningslovens § 21 - ikke gav den pågældende part meddelelse herom, forinden styrelsen traf afgørelse i sagen.

FOB nr. 88.176

(J. nr. 1988-124-031).

Arbejdsskadeforeningen Køge klagede for A over Sikringsstyrelsens behandling af A's arbejdsskadesag. Sikringsstyrelsen traf i en skrivelse af 6. januar 1988 afgørelse i sagen, uanset at A havde anmodet styrelsen om ikke at træffe afgørelse før efter den 1. april 1988 af hensyn til fremsendelse af yderligere oplysninger vedrørende sagens realitet.

Af de foreliggende oplysninger fremgik det, at A i marts måned 1986 blev ansat som fondslønnet laborant på Institut for Biologi og Kemi ved Roskilde Universitetscenter. Under arbejdet, der bestod i isolering af DNA fra hjernevæv, der var fikseret i formalin, var hun udsat for klor- og fenoldampe. Den 17. oktober 1986 blev hun utilpas og måtte gå hjem med hjertebanken, hovedpine og kvalme.

A's læge anmeldte den 20. oktober 1986 A's lidelse til Sikringsstyrelsen som en mulig forgiftningstilstand, hun kunne have pådråget sig under arbejdet som laborant på Roskilde Universitetscenter.

I skrivelse af 26. januar 1987 meddelte A Sikringsstyrelsen, at hun forventede at blive indkaldt til lægeundersøgelse i løbet af februar måned, og bad under henvisning hertil Sikringsstyrelsen om udsættelse af sagen.

Til brug ved behandlingen af sagen indhentede Sikringsstyrelsen oplysninger fra Roskilde Universitetscenter samt udskrivningskort af 5. februar og lægeerklæring af 31. marts 1987 fra henholdsvis Arbejdsmedicinsk Klinik, Rigshospitalet, og A's læge.

I skrivelse af 16. oktober 1987 meddelte Sikringsstyrelsen A, at styrelsen nu ville træffe afgørelse i sagen.

Efter at A havde haft aktindsigt i sagen, bad hun ved telefoniske henvendelser den 2. og den 5. november 1987 Sikringsstyrelsen om at få sagen udsat først til efter den 1. december 1987 og senere til efter den 1. januar 1988. Begrundelsen var, at hun skulle til ny lægeundersøgelse.

I skrivelse af 25. november 1987 til Sikringsstyrelsen anbefalede HKs lægelige konsulent, Sikringsstyrelsen, at der blev gennemført en psykologisk undersøgelse af A til afklaring af en eventuel skade på centralnervesystemet.

A anmodede på ny den 16. december 1987 telefonisk Sikringsstyrelsen om udsættelse af sagen nu til efter den 1. april 1988. Begrundelsen var, at hun skulle til undersøgelse hos en speciallæge der imidlertid var sygemeldt, således at undersøgelsen først kunne finde sted i marts 1988. Sikringsstyrelsens notat om telefonsamtalen indeholdt intet om en eventuel tilkendegivelse til udsættelsesansøgningen fra Sikringsstyrelsens side under telefonsamtalen.

Ved skrivelsen af 6. januar 1988 traf Sikringsstyrelsen afgørelse i sagen og meddelte A, at lidelsen ikke gav hende ret til ydelser efter arbejdsskadeforsikringsloven, »da der ikke er påvist lidelser, som er omfattet af fortegnelsen over erhvervssygdomme i § 1 i Sikringsstyrelsens bekendtgørelse af 23. maj 1986«. I skrivelsen oplyste Sikringsstyrelsen, at afgørelsen kunne påklages til Den Sociale Ankestyrelse inden 4 uger.

A rettede den 7. januar 1988 telefonisk henvendelse til Sikringsstyrelsen og spurgte, hvorfor der var truffet afgørelse i sagen, når hun havde bedt om udsættelse af afgørelsen til efter den 1. april 1988. Hun bad samtidig om, at afgørelsen blev trukket tilbage.

Sikringsstyrelsen meddelte herefter A i skrivelse af 12. januar 1988, at styrelsen ikke havde fundet grundlag for at trække sin afgørelse i skrivelsen af 6. januar 1988 tilbage og afvente resultatet af undersøgelsen hos speciallægen i marts måned 1988. Som begrundelse herfor anførte Sikringsstyrelsen, »at den trufne afgørelse skyldes, at ... A's eksposition for organiske opløsningsmidler efter styrelsens skøn har været for ringe, og at ... (hendes) lidelse skyldes andre forhold end de erhvervsmæssige«. Styrelsen tilføjede, at sagen efter arbejdsskadeforsikringslovens § 29 ville

kunne genoptages, hvis der ved den omhandlede nye undersøgelse eller på andre måder fremkom væsentligt nyt.

I klagen til mig anførte foreningen, at A's anmodning om udsættelse af sagen til efter den 1. april 1988 - ligesom de første anmodninger - blev accepteret af Sikringsstyrelsen uden indsigelser. Som yderligere begrundelse for ønsket om udsættelse af sagen er det oplyst, at A var utilfreds med forløbet af den første undersøgelse på Arbejdsmedicinsk Klinik på Rigshospitalet og derfor gennem sin læge var blevet henvist til en anden arbejdsmediciner.

I en udtalelse til mig i anledning af klagen, anførte Sikringsstyrelsen, at styrelsen - efter A's sidste anmodning om udsættelse - ikke havde fundet, at der forelå tilstrækkeligt grundlag for at holde sagens afgørelse tilbage endnu en gang. Sikringsstyrelsen bemærkede endvidere følgende:

» ... styrelsen (får) jævnligt ... henvendelser om udsættelse af sagers afgørelse, til yderligere undersøgelser har fundet sted. Normalt følger styrelsen sådanne anmodninger. Der vil imidlertid ofte blive tale om udsættelser i meget lang tid, idet f.eks. ventetiden på undersøgelser på flere af de arbejdsmedicinske klinikker meget vel kan være på 1/2 år. Hvor det er styrelsens opfattelse, at en yderligere undersøgelse ikke vil ændre sagens indhold, afgør man derfor sagen på det foreliggende og henviser til anke eller orienterer om, at sagen vil kunne genoptages, hvis den ny undersøgelse måtte give grundlag herfor.

En sådan fremgangsmåde er for nylig accepteret af LO's arbejdsskadeudvalg, der er enig i, at en skadelidt oftest vil være bedst tjent med at få en afgørelse på sagen så hurtigt som muligt, også selv om denne måtte gå den pågældende imod, forudsat at der samtidig vejledes om genoptagelsesmuligheder.

...«

I en udtalelse til mig henholdt Socialministeriet sig til Sikringsstyrelsens ovennævnte udtalelse.

I en skrivelse til Arbejdsskadeforeningen Køge udtalte jeg følgende:

»Forvaltningslovens § 21 har følgende indhold:

»Den, der er part i en sag, kan på ethvert tidspunkt af sagens behandling forlange, at sagens afgørelse udsættes, indtil parten har afgivet en udtalelse til sagen.

Myndigheden kan fastsætte en frist for afgivelsen af den nævnte udtalelse.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 gælder ikke, hvis

1) udsættelse vil medføre overskridelse af en lovbestemt frist for sagens afgørelse,

2) partens interesse i, at sagens afgørelse udsættes, findes at burde vige for væsentlige hensyn til offentlige eller private interesser, der taler imod en sådan udsættelse, eller

3) der ved lov er fastsat særlige bestemmelser, der sikrer parten adgang til at afgive en udtalelse til sagen, inden afgørelsen træffes.«

I pkt. 122 i Justitsministeriets vejledning om forvaltningsloven er anført følgende om bestemmelsen i forvaltningslovens § 21:

»Den, der er part i en sag, kan på ethvert tidspunkt af sagens behandling forlange, at sagens afgørelse udsættes, indtil parten har afgivet en udtalelse til sagen. Det gælder dog ikke, hvis udsættelsen vil medføre overskridelse af en lovbestemt frist for sagens afgørelse, hvis partens interesse i, at sagens afgørelse udsættes, findes at burde vige for væsentlige hensyn til offentlige eller private interesser, der taler imod en sådan udsættelse, eller der ved lov er fastsat særlige bestemmelser, der sikrer parten adgang til at afgive en udtalelse til sagen inden afgørelsen træffes.«

Jeg må efter det oplyste lægge til grund, at (A's) telefoniske anmodning den 16. december 1987 blev modtaget af Sikringsstyrelsen, uden at Sikringsstyrelsen da gjorde nogle bemærkninger hertil.

Anmodningen indgik i en sag, som Sikringsstyrelsen i oktober måned 1987 havde anset for tilstrækkeligt oplyst, og som allerede to gange var blevet udsat efter ønske fra (A). Anmodningen gik ud på en yderligere udsættelse i godt 3 måneder.

Det forhold, at en part i en sag en eller flere gange har benyttet muligheden efter forvaltningslovens § 21 til at få en sag udsat, indtil yderligere oplysninger er tilvejebragt, betyder ikke, at parten er afskåret fra at begære

yderligere udsættelse af sagen med henblik på, at supplerende oplysninger tilvejebringes til sagen. Myndigheden kan ved efter omstændighederne at fastsætte en (forholdsvis kort) frist for tilvejebringelse af oplysningerne hindre, at sagen trækkes unødigt ud.

I det foreliggende tilfælde er der ikke tale om, at bestemmelserne i forvaltningslovens § 21, stk. 2, er fundet anvendelige - dette er heller ikke gjort gældende af Sikringsstyrelsen (eller Socialministeriet). Jeg må derimod forstå, at det er Sikringsstyrelsens standpunkt, at (A's) anmodning om udsættelse af sagen i mere end 3 måneder blot ville være en unødvendig forsinkelse af sagen.

Jeg finder ikke at have anledning til at gå nærmere ind på spørgsmålet om, hvilken betydning den bebudede lægeundersøgelse kunne have for sagen. Og jeg finder heller ikke tilstrækkelig anledning til at gå nærmere ind på spørgsmålet om det rimelige i, at Sikringsstyrelsen ikke efterkom anmodningen om den yderligere udsættelse af sagen i mere end 3 måneder.

Hvis en myndighed i et konkret tilfælde på grund af særlige omstændigheder ikke imødekommer en begæring om (yderligere) udsættelse, må det imidlertid efter min opfattelse være en forudsætning, at den pågældende part modtager en udtrykkelig meddelelse herom, inden der træffes afgørelse i sagen. Afslaget på udsættelsen kan eventuelt ledsages af en meddelelse om, at den pågældende part inden for en bestemt frist kan fremkomme med sine eventuelle afsluttende bemærkninger. Parten vil da kunne indrette sig på de nu givne vilkår for behandlingen af sagen.

Jeg har meddelt Sikringsstyrelsen, at jeg må finde det beklageligt, at Sikringsstyrelsen ikke - når Sikringsstyrelsen fandt at måtte afslå (A's) anmodning - i overensstemmelse med det ovenfor anførte gav (A) meddelelse om beslutningen, forinden styrelsen traf afgørelse i sagen.

Sikringsstyrelsen har i sin udtalelse ... oplyst, at Sikringsstyrelsen i nogle tilfælde afgør sager på det foreliggende grundlag, selv om der er fremsat anmodning om udsættelse med henblik på tilvejebringelse af yderligere oplysninger.

Jeg har meddelt Sikringsstyrelsen, at jeg går ud fra, at denne praksis er begrænset til tilfælde, hvor det skønnes åbenbart, at de bebudede yderligere undersøgelser ikke kan have betydning for afgørelsen, og at det så vidt muligt sker i forståelse med den pågældende part, som under alle

omstændigheder - jf. ovenfor - forud for Sikringsstyrelsens afgørelse må
være orienteret om, at anmodningen om udsættelse ikke imødekommes.«